

1. 4. febr. 1892. varð Veruhardur Jónsson frá Asgauts-
stöðum bráðboaddur núlli hins soonafuds Hóls Eygis
og Kadlastada, 60 ára að aldri.
2. Á sönnu stöðum var Gisti Arnbjarnarsson frá Vodmúlastada-
hjáaleigu, fengdofadur Eyjálfsdígurds sonar, bráðboaddur um sönnu
mundu.
3. Á tímum í Kadlastöðum varð Fuzvelliur (Júndóttir) frá
Vestari Mólhusum (Vimukona þar) bráðboaddur um líft leyfi.
4. Þéfurinn 1892 voru Rana Kotsreimleikarnir einna áhrifa-
meostri í sjóttú Halldórs Halldórssonar í Kadlastöðum. Þess
sunnir hásetar Halldórs eru meistar þeirra víðburda, fad.
Haglidi Ólafsson frá Fossi á Rangár vöðum og Gírdur Þórn.
Gírdur frá Þíttu, sem enn lifir. Þess Þjarnar frá Sandlilja-
holti varð og mjög hart íti eftir þá verkið og sunnir hásetar
Halldórs vödu að fara heim ír verinu ogna þess sve-
reimleikarnir, fóru illa með þá. (Sjá síðar í þessari bók, bls. 28.)

Sögu þess er hér fara í eptir, eru ritadar í fyrsta 1894; af höndum,
 Skoths og Tómasi eptir sögu sögu þeirra Ólafs sál. Jónssonar, smíð
 frá Hafnarhöfði, sem dó í Syðraseli nál. 1880, þá um áttíðth, soo og
 einnig eptir sögu sögu þeirra Þórnunnar Ólafs dóttur (dignu) Þórðisard
 Hauksdóttur og Ólafs Jónssonar frá Skabba, sem almann þar samman í
 meginatriðnum frá sagnanna, enda voru sögur þessar í ferstu
 snúinu manna mi fyrir 50-60 árum og þar sýndar sem ólafandi
 samir viðburðir. Þau stöðu draugs-sagan er víst um eldri
 og hafi í sáð hana skrifaða, niðri langi og ítarlegri en hún
 er hér, enda hefur mér veitt lofad viðbót við hana ósáðlega.

Sagan um Þau skots drauginn er í fyrsta þannig flóðin
 (Þ: Skrifud) að í skrifaða hana upp stöx eða í sama mánuðinum
 sem hún gerðist. Eg lausadi hennu sál. Vernhardsson, sem þá var í Skoths
 epti eius og óg (í jóm adur) en í ágúst eða Sept. s. ár, er í spærdi
 Gndm. um Gagnu (handritid) sagnid hana hafa sent það sudar
 og mi mundi sagan vera að henna út í Reykjavík. Ávisti í hana
 fyrir tilkallid, en hann lofadi að skila frá þessu sidar eða láta
 útfjanda sögunnar liðrétta það; af þeir held íg að aldrigi hafi
 niðr orðid, því Gndm. lifdi eldri mög ar eptir þetta, þó lehl.
 4-5 ár, en í ghlr aldrer eptir þessu, þrátt fyrir það þó í sá
 að sagan var nokkud breytt frá þeir sem í hafi skrifað hana
 í handritinu (setningum breytt og slept úr) enda lýst íg við að
 Gndm. sál. Vernhardsson hafi af skrifað handritid og sagan hafi verið
 þessu eptir þeir. Þitt handrit kom aldrei til minn eptir.

x) d. 3. Okt. 1878, 78 - - - - -

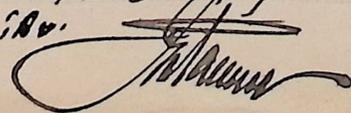
xv) d. 4. Apr. 1878, 62 - - - - -

xxx) d. 6. Jún. 1877, 73 - - - - -

ij) d. 1. Jún. 1877, 40 - - - - -

Reykjavík, 9. ágúst 1926.

Hannas þórnun Jónsdóttir, f. 1880.

Strandlengjun með sjónum, milli fjórðs á austan og
Fleves á vestan, er í daglegu tali nefnd „milli áms“ eða
innig oft „Bakkin“ og er með síðara nafninu sérstaklega
átt við Stofu-seyri og Eyra-bakla, hvortveggi allstór
sjávar þorp, með h. u. b. 800 í tímum hvortz.

„Milli áms“ eru, eins og vísar, fjólda mög ornefni-
þing þeirra eða flest afaginnul - sem benda á, að þar
hafi búið og búi eflaust enn, álfar og draugar, enda
ýmsir þeirra all frægir frá fyrri tíð.

Með því að fátt mun vera um þá skráð áður, þykir
hlyða að geta að nokkru helstu afiatriða þeirra, sem
með þau orðstýri hafa hlotið, svo eigi fyrnist næða
falli í gleymstu með öllu, en áður en það er gjört,
virdist nauðsyn á að skýra frá ýmsum stóðáttum
í þessu sodd, og lýsa að nokkru síðveijum þeirra.
mauna, er þar bjuggu fyrr hálfri öld síðan, enda
eru þeim, sem þetta ritar, lítt kunnugt um þot
frá fyrri tíð, nema þá eptir söguoynnum amara.

Eins og kunnugt er, liggur afar stór niýrar flóki norðan
míðan strandlengjunnar og er hann kallaður Breiða-
niýra; í sumum er tíni þó nokk sígraut engi, gras-
getið mjög og gott til sloqua og beitar, enda fódvar tíni
fjöldi fénadar, hross, kýr og kindur, tíni mörgu mauna

sem, í heimi búa og í kringum hana, en þá er áberindur
 fjóla smákyla í 6 stórtu hreppum sýstunnar. Í
 nýjarflaki þessum eru bæirnir og beitarhúsin byggð á
 rinnabordum og bolum hér og hvar, en víða fœr og forar-
 Keldur í milli, nýj ógreiddar og fjórfædar. Stamt fyrir
 norðan strandlengjuna, liggur nýtt hraunbelti, með
 randreislu hellum og hámu Klettum, ^{á milli þeirra} en seftjarnir,
 og blástaraflod og forarkylvar, full með randleitum
 leir og afi. Í hötnum þýr haldur fólk, og draugar
 í Klettunum, enda jafuvel dvergarnir; í fjornum eru
 nýbær: Gráir hestar, með ófugnum höfum; í flóðnum
 flóðhestar, með hornum og klaufum og húndum á bakum,
 hinar ferlegustu skepurnar. Hólarinn, grámosi var nær hell-
 unnar og Klettarnir standa víðast hvar nýj þétt og
 léta út einn og stórborgir með turum og fornum og
 stotum í milli stórtu Klettanna og hest. hóanna.
 Það er þó epti nema blilist og sjálfsgf. að mannum
 unar helji sér full leyfilest aðalita í þessa stöð
 sem sér stórt hýlþli og hverfi alfarum og hrime ymsu
 meiri og minni háttar drauga og steymsota.

A sjáfarbakkannum eru beyri og gærðar brot, sem ymist
 hafa verið hláðir sem stjólgunder fyrir hress og annan
 leuad til að hýma undir í úlvindum en til þess að þessu
 í þeim þang; auka þessa eru og víða hláðar vordur og
 mid eða sundmeðli fyrir sjófarndur, til að vísa þeim

11
 10
 10
 11

Leid nu brimsundin og ósanna og var þá allt að fjár-
 hridar sáku í þessum vordum sta undir þeim, er þeir vóttu
 yfir fé sínu svo það epti fladdi upp í skerjnum. Þessi
 skjól leitudu opt og tíðum þeir menn, sem notuð langt höfdu
 við nálaft sjáfar málin til þess að leita að því sem vótti
 upp frá sjónum í stórflodnum, — það var kallað að gangu
 í rekkana — og jafnframt sjóstærismótin. Sem höfdu
 undan ofsavæðnum og ölduganginum. Það var því
 eigi nema eðlilegt að reka göngum-mennin, sem optast
 voru framstyggnir — aðrir en þeir heldu sér eptir óhatt
 úti í vordum væðum og husu heldur að vera inni — yfir
 varir við ymslept í slíkum ferðalögnum og kynnu frá
 flömm að segja en tíni, sem sváfu inni í rínum sínum
 enda komust þeir opt í Krappan dans við það sem stó
 sér að þeim, vilti þá og meiddi, en sjaldan báru þeir
 mikil orð í það við aðra. Aðverkinn voru optast
 órákust vitnis um það.

Strandleynan „milli dinnu“ liggur, eins og kunnugt er,
 fyrir ofum hafi, svo, að hvergi er vogur eða vík sta neitt
 aðdrep til að hlífa hemi fyrir brotsjónum og brimróttum.
 Jafwel hin minsta báru sem vakuar á hinum ógurlegu
 útsi Atlantshafsins, er opt og tíðum þegar þarna er komið
 og dín að himintáki halstreflis-öldu, sem brakar í og
 brotnar með heljarafli í skerjaskasannum og eðir hvít-
 fýssandi hátt á land upp og brýtur allt sem fyrir kemur

verður. Sexkúfodma sjáfardeyðid grunnsornar milli
 aldanna sem rífo upp og rota til dauða allt sem
 lifandi er og leitad hefur sér skjóls á sjáfarbotnum
 svo sem hákarla, hámerad, þorstea og isur, Harfa og
 Keitnum og söpa því á þurt land. Það var því nið
 litt að lista Leyndir þessar og fleiri, Leyndust í krom-
 num í fjörnum og flóðnum fyrir norðan Bálaknum,
 er ísa leysti upp á vorin og opast ^{over þetta} einn matbjörgin
 er menn höfðu frá sjónum sum árin þegar aldrei gaf
 á sjó alla vertidina. — Í aftakaveðrum endaseltur
 rekatein, 30 álna löng og alin á hvoru veg og molnudu
 í spökum og smáspökum. Sjóstreyntin stæddust
 á land að leita sér skjóls, alls kyns vöðfir, upps-
 vakningar og draugar flyktust saman og fylgdust að
 í stórum hópnunum eins og stóðtu herfalkningar, eltu
 hvert annað, börðust og flugutu á með östri og eltum
 látnum, en lágu þess í milli í leyri undir þungþyngi-
 num, rétt brotumnum og vörðnum, til þinn til að
 hrenna fólki og feið. Var þá, eins og áður er sagt,
 jafwel elti rauðstygnum mömnum hálkum að
 hreyfa sig út úr þeim til þess að ganga á reka eða til
 þess að leita yfir skipnum eða skepnum sínum eða öðru
 því er í hattu þummi að vera, meðan mestu öskopin lifu
 hjá. Aðsóknir y ilir draumum á öðru menn svo nið, að
 engum vord soefu vott sem inni var. —

Það er niðr sjaldgeft að lá dautt sé í Þaltránum sta
 brinlaust með öllu. Þó ber það við stökusinnu og
 þó helst í góðvirkis tíð á sumrinu, að engin arda sé þ.
 Þá stóstránumfjara, er skerjagardurinn einn og
 svartflettköttur kragi yfir að líta, sem liggur utan
 með endilangri sjófarströndinni: Allt einn skerja-
 klassi, með djúpsnu lönnu og stránum hördum ósnu,
 sem sjórinn flectir um, eftir því sem lönnu fomað
 með útfallinu sta fyllast með aðfallinu. Þell þessi
 sker, lón og ósar, hafa hvert sitt ákveðna heiti og
 þekkja þau flestir þeir sem hafa átt þar heima sta
 hafa alígt þar nefn og þeir rata um þau öll í bátum
 sínum, eins og þeir rata um bárgöngin sín. Aðeins
 fá ein nöfn má nefna: Leigdarvíf, Tröll(a)landur,
 Tullajós, Múskur, Hangunda, Háleggja (Háleggja-) borg
 og Dandaklein, o. s. fr. Allt niðr vörðarverdi og
 vadalyni stáðir.

Yfir á skerjallásum er bringardurinn, og eru
 í honum skóð nokkur hér og hvar, sem brúid lozir
 í fremur en annars tóðar, þegar sjóinn lozir annars
 nokkur að mun; eru skóð þessi sta hlid Kolluð
 sund og er Stokksyrarsund þeirra merkast og best
 allra sunda „milli ána“. Sí þú hefur verið almennt
 þar eystra um það sund, að þar farist ekki skejs
 á réttu sundi, ef þessara þrjúgja skilyrða er gott:

1. Í sundtrénum skal vera 30 alm. langt rekutré, sem rekid hefur í Stokks eyra kirkju rásalund milli Jostásmessu og þrettanda, og þeim dögum báðum meðtöldum.
2. Skipstjórnandi (formann) nía eigi lita hjark, hvad sem á gengur, eftir það að hann hefur "kallad lagid" og lagt á sundid og á konum inn fyrir Skot.
3. Stokks eyra kirkju skal standa opin í madan skipid fer inn í sundinum (en hún sngs dýrum birt á móti sundinum).

Stafi því skipstjóri á sundinum, — og það hefur, því miður, of oft borid vid, þó það sé furdanlegu sjaldan, eftir sjósökunni að dóna og hinni niðlu hoklu, sem henni fylgir, — þó hafa menn þótt vita, að þessara skilyrda hafi ekki verið gott sem skuldi, og þau ekki verið fyrir hendi í það og það skipid og þá helzt það, að skipstjórnarmann hafi brostid hjark og hann orid braddur. Minna skilyrdauna var að sjálföldu gott, enda andveldara.

Í Vesturbonnum í Stokks eyri bjó gómul stakja, sem Svanhildur hét, Ásbjarnardóttir frá Þrattshelli. Hinn hafdi „vakaandi augu“ á því hvad sjórinn leid og sá hj hana oft ganga með kirkju lykilinum út að kirkju og opna hana, þegar skip voru í sjó. Hinn 28. maí 1881 drukknaðu sonur hennar í sundinum, en þá var Svanhildur

cláim og kirkjan losf.).

Einis og í flestum öðrum sundum, sem skip gengur um
talin, rísa og falla þeir bodar yfir Skoplos eyrar sund,
en aust þeirra er og á því fjörðum bodum, sem Skopur (eða
Skjótur) er nefndur; Falli hann, lokar hann sundin,
svo, að ofort verður, en með því að sjaldna er mikið
sjó það fyrir fram, hefur hann minni falla eða eigi, meðan
legid er til lagð við sundid, eða meðan skip er í sundinu,
þykir mikil vandhafi á því að velja sjó á sundid, en
þó er skip talid vera komid úr allri hattu, er það er
komid inn fyrir grynna bodan, eða Snepil, sem svo
er kallaður.

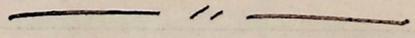
Því smærri og latari sund nið nefna, t.d. Einars-
hafnar sund, Hípsós, Hraunsund, Húisarsund, Hlaupsós,
Ólufoga sund, Fress og Lodu og hafa skip farist í flestum
þeirra, eitt eða fleiri. Nokkur austan, en þann sund,
er nið voru nefnd, eru Kuvararós, Stjörmsleinsund
(Flóamanna saga, bl. 14. 15) og Lois-ós (er Humberarar fórum)

Sjáfarströndin er lídandi brótt, með hvítgulnum
steilasandi og snú mót; eftir í ströndinni eru grasi-
grönur mál- og sandbalkar og hallar norður og þeim
að seftjórnun, heidadrögnun og niðar fláttun þeim, er
í tali við þá liggja.

Þegar hart var í ári fyrrum, grófu menn rötur og muru
upps í sundböttum þessum og höfdu þær, ásamt mjólti

og sálfrum eða fjórugrósum, sér til vidur vörðis, þó þá
 leikur annað var fyrir hendi, jafnvel elsti reka fiskur-
 inu sem leysti upp úr fjörnum á vörðis, þó þá
 þektur elki. Kautöflur né annar gandræðingur og eru
 ni töplega meira en 50 ár síðan farið var að stunda
 gandræðing á þessu svæði, en það er þó svo stórt og
 gott til gandræðingar, að ef það vori allt notað, þyrfi
 engum innflutning til landsins af þessum vörðum (Kaut-
 öflum og röfnum). Í medalári mátti afla þar 500 hundruðum
 þessumda Luma skipti og hvergi á landinu eru þóð einu
 góðar, hvad þá telur. — Ad vörðis var vörðum á Bálkanum,
 ein af hinum elstu og iðröndustu einokumar vörðum um
 landsins, sem aftari mun hafa verið lokað fyrir allri
 hjálfi, þó þá illa lét í ári og var það aði öft. Utroði
 á vörðum var lítill á Bálkanum, þó þá sem notkun
 útveg höfðu, þó þá út stöip sín í Selvogi, en þó þá var aði-
 langt að sækja sér sodningu, enda lítill betra utroði þar
 en á Bálkanum, þó þá og hefur ni á síðari árum lagt að
 mestu leylli niður og flugt austur á Lögum, vöðu í Þor-
 lakshöfn og á Bálkanum. — Men höfðu alment einu eða
 tvö þó þá í fjösi og lifðu í mjólkinni úr þeim, auk þó þá þó þá
 áður er nefnt, ef þá svo vel vildi til að stöðflöð hafði gjört um
 vörðum. En þó þá hard vori manna í medal á Bálkanum, var
 sjaldan einu mikið orð á þó þá gætt einu og ávörðum í Austur-
 sveitum, sér staklega í Skepta-fells sýslu, enda flýðu menn

þaðan að austan í stórhöfnum vestur með sjónum undan eld-
 gosunum og öðru óæri og föru flakki andi og snýkjandi, kelðlittis
 og margir soo margir, að þeir gátu nauðast komist heima á
 milli fyrir allstumar veðrið, máttleysi og þjóf í fötunum. Þegar
 þeir nú sóttu soo illa að í Þakkaunum, að þar var líka hungur
 og neyð, neyddust margir til að úthýsa þeim, Laðlaðingarnir
 vagna þess, að þeir gátu ingu niðlud, en bjargálfnamennirnir
 margir hverir sóttu þess, að þeir höfðu hafa nóg með sig
 og sitt skyldulid, þó þeir vöru elski að ala húsgangsfólk og
 flóstenkyndur úr öðrum sveitum. Það var þeir alls elski
 óvenjulegt að slánum flóstenkynd vori úthýst, stundum
 í flívi dögur, soo að þeir höfðu hvergi höfði sínu að aðhalla
 nema í úti húsnum á noturnum, en á daginum að leita fyrir sér
 um matþjóf og verustad á nóttunni. Eftir notakveru daga
 dvali í Þakkaunum, var síðan laf upps aftur austur í bóginn
 sömu liid til áttahaganna. Höfðum margir farið slanna fól og
 völdid illa til um bjargadi, að er sonir toga og þó einhann
 þeir, es áttu kunnigja og vni í Þakkaunum og þeir vöru
 elski soo farið, þó flestin Þakkaunum höfðu fastu við-
 skiptanum í Austur sveitum, bondur, sem seldu þeim smjör,
 ull, fólq, skinn og vadríal eta þá afsláttar kross og ýmis-
 lög flíva, fyrir fisk, líysi, kornmat og sérstaklega sól;
 hálq slétt við skiptasam band milli bondanna ytra og
 eystra manna fram af manni, kynslóð eftir kynslóð.

Á einum 17. október 1755 byrjandi eitt hið mestu
 Kóthugos, sem sögur fara af. Það mun hafa verið
 þá um veturnum eða næsta veturnum þar á eptir, að þeltur
 nokkur, Eirítur að nafni, var einn meðal hinna mörgu
 er flýðu undan eldgosu þessu og hófu flakki sítt
 vestur með sjáfarströndinni út á Þalabann. Honnum er
 lýst þannig, að hann hafi verið á stöð við 12-13 ára gamla
 mylling, mjög tóturlega til fara, með bændasforan h átt á
 höfði, snjéðan og stitium og lofðu bóddin ríður með
 kjálkumum og svoði bændid yfir höfudid undir
 hötum; utan yfir sér hafði hann mosalitat á
 mussu, sem náði ríður undir keni, en að nedan-
 verðu var hann í þrjónundin skothaldi gráu, sem
 Sopleyn náði sokkumum. Þiltur þessi hafði alíft
 upp á sveitinni og var ein ríðursetningur hjá böndu
 nokkrunum dævel efundum austur í Landbroki, en
 böndi Kvaldi hann og bardi svo, að hann hélst þar
 ekkri lengur við fyrir Kóthum og alls þessar illri með-
 ferð, enda batnadi ekkri skaplysi bönda, þegar
 mest allur fénaður hans eyddist af öðru Fallinu
 úr Kóthu.

Þilturinn var binnur að róta bel frá bel að austan
 og Honnum út í Stokkeseyrarkverfi; var hann þar svo
 á ýmsum bæjum, sína nóttina í hverjum stadi, og
 átti nið ekkri lengur neitt hali þar í það sinni og þu

því í roðkerium út í Straumshverfið til þess að leit
 fyrir sér þar. Snjór var mikill á jörðu, grindar frost
 og útrýðingsbilsuödingur, en þó vel ratljóst. Hann
 átti því í móti veldi og vindi að selja um hettulegan
 vegg, sem síðar mun sofa verða.

Austasti bænum í Straumshverfinum heitir Þorj.

Stærkt fyrir austan bænum rennur Straumur út í jörð-
 uminn fyrir ofan til sjáfar og er Skerflód vest ánni.

Engin bóu var á Straumur fram undir 1880, en yfir hann
 voru lögð tvö reka tré (plantan) þar sem hún er
 mjóst og grjóti hladdið að endunum, svo þau flýtu
 síður af önni þegar hafróf gjörði og stórfloð. Sker-
 flód er all djúpt, með ledju í botninum; í land-
 norðurs-hornid í því rennur lakeur, Þorjartaleur,
 sem sjaldan sta aldrei frýs, vegna leirs og járnkandrar
 letju sem í honum er, þar sem hann rennur í flóðid.

Skerflód er því opstætt með smá vötnum, sem aðeins
 hylman yfir í snjógangsveðrum, áfrodum og frosthóðum,
 enda sjaldnast kalid loft yfirferdar á ís, svo óyggjandi
 sé, nema Skumeynum morinum og svo er víðar á leiðinni
 austan úr Stokkseyrshverfinum út á Þaltrann. Það hefur
 eigi heldur ósjaldan boið við, að menn hafa reut sér
 á skautum um hábjartan dag og í beynu vetri og eigi
 vitad fyrir til en að þeir hafa leut í hylldýpsis vöð
 í einhverjum lakeinum. Flóðinn nátt og Skerflóði, sem

Stout hefur yfir í lofni og mist við það lífið.
 Bóndinn í Borg hét Eiríkur, faðir Einars, föður
 Þuridar formanns og Salgledar, sem bjó á Efraselli.
 Eiríkur þessi þótti vera forn í skapi og elsti úd
 eina hjátina feldur, rízkur og harddrogur en þó
 allvel efuadur. Hóvst hann hefur átt níu börn eða
 fáu, hafa þau að líti indun verið nóg, því barna-
 börn hans eru född náb. 1770 (Þuridar 1777) og létur
 þá nærri að hann hafi sjálfur verið föddur náb. 1720 og
 því rúmlega þriðugur þá er hér er Hornid sögummi.

Af flótkaupskúsum er það að segja, að hann kemur
 Klakkaust heim að Borg í vöktuneyri, þó íllt vori
 vordid og beint í fangid; hann lagst á gluggum og bidur
 gistiingur. Bóndi hefur elsti hrovd hann segir og fer því
 til dyra, lýkur upp og sér að drengurinn liggur enn á glugg
 annum og kallar til hans; drengurinn kemur að dyrum
 og ber upp erin lid, en bóndi neitar hardlega og hvarf
 elsti hysa flótkaukinnur, eða hvaðan erstu? spyr
 bóndi. „Eg er úr eldsneyðinni að austan, mér er kalt
 og er ég svangur“ og í því að hann segir þetta, hrípur
 hann eij saman og skýst inn fyrir dyra stofinn hjá
 bónda til að leita sér skjóls undan Kuldannum og illviddum,
 en bóndi, sem stóð í dyragattinni, nær í hann, þrífur til hans
 og hrýndir honum út fyrir oftur og segir að hann skuli
 fara til fjandans því sér og skeltir oftur hverninn og lokar.

Drængurinn hróttlastr fór dýrumum og Kallar inn í eptir
 bónda og segir: "Gefu mér að drekka." Þóndi heyrði það
 en sinki því engu og glehta inn í bel inn, er drængurinn fór
 að vörmu sporu kominn í gluggan aftur, veinandi af
 kulda, Kallar inn og segir: "Ottid þú eltsi að lofa mér
 að vera í nótt og þá ég eltsi að drekka"? Þóndi rennur
 að glugganum og segir með byrstum römi: "Snaðad u í
 beirku! Þú getur drukkinn ís ánni hérna fyrir austan!"
 "Já, það get ég sjálfsgak get", svarar hinn, en þér og
 þeim um skal ég veita eptirfor í marga, marga lida
 ef ég dey í nótt." Síðan hvarf drængurinn frá gluggan
 um, út í Kuldau og myrkvit.

Þá bónda svo við þessi ord, að hann eindi eltsi
 stunda lengur inni og fór til dyra aftur til að skynast
 eptir drængunum, en þá var hann horfinn og só þóndi fór
 hans í svefninu liggja austur með bonnum beint í
 Skeiðflád; en í því að hann attar inn í bel inn aftur,
 heyrir hann veis mikit ís þeirri átt. sem hann virk-
 ið drængurinn haldar í og dættur strax í hugg, að nís sé
 hann að drukkna í Skeiðfláði rúð Kraums á; grípsur
 hann þá svo mikit hróðla, að hann þótti eltsi að
 veita því þekari gamu og fer inn í bel og lokar vand-
 lega. Á midri vöku sem barin í bejar dyra hvernina
 svo stór og þung tvö högg, að þóndi heyrði að brotna
 munda hvernina, en hann þótti eltsi að líða eptir því

heidun beið áfekt, hroth nokkurs gerði frókan
 varð við sig stað honni sinn, en það varð ekkert. Þó er
 kom ekkert dín á auga þessa nóth fyrir en undir morgun
 — þó vit þauðurinn mun kvöldid, um nati drængsinn og
 högginn á bejar eyruar, stödu honnum fyrir hugstoto-
 sjonnum alla nóthina — en þá drængdi hann, þetta
 stuttu stund ein hann svaf, að til sín komi mæður,
 sem hann ekkert hefti séð áður, og kalladi á sig út úr
 barnum, gleugi á undan sér austur fyrir beinum og segdi
 við sig: „Eiríkur! mun leid og hann benti á austur —
 átt: „Eiríkur! þarna er sólin! Minn evd nar! Gottu
 þeir! Hóud hefurdu gjört?!“ Síðan hvarf honnum dramu-
 madurinn og hann vaknadi í einu svito badi, lá litla
 stund vakandi og fór síðan að klata sig, en á meðan hann
 var að fer, gaf hann ekkert að sér gert, að lát. þess glettis við
 heimilisfólkið, að hann hefði minni illk verki mun kvöldid
 áður að úthýsa þessum dræng, enda mundi hann seint
 verða leinin að telto úr nálinni með afleidningarnar af þér.

Þegar bindi kom í fjósid mun morguninn, sá hann eitthvert
 kvikindi, lítilt og lodinn hund, skjótast fram úr einu
 bánum og út úr fjósinu og kom það svo hart og óstalega
 við annan fótinn í honum, að hann sárkendi lit og flett sam-
 stundis áfótandi verki í hann, svo, að hann varð haltur alla
 ofi síðan; en þegar hann fór að skýgnast betur um í fjósinu
 lá ömsu típu hans stindandi á bánum og var hún dínin

úr hálslidum. Hann félt sé síðan menn til hjálpar á
 Birkja beljuna og í meðan þeir eru að þró, þar þar að manni
 sem kom austan úr Stokkseyrarhverfi. Þvöðt hann höfu
 funduð stoffreit og stöðvan vettling í einum vaktar barn-
 inum í Skeerflóði og höfu vaktar barnurinn veid með blóð-
 drefjum hér og hvar, þar sem hann fann greiðis og vettling-
 inu; gat hann þess til, að einhver mundi höfu fund þarva í
 vöðvum og drukknað. Áuzadi bóði þó eugu og lét sem hann
 heyrði elki. Þógar ísa leysti upp um vörð, fannst lík
 drengsins og var ~~þar~~ jundseth að Stokkseyri.

Eftir þetta fór að vera í aðvöðvum og óvæð mikilli, mældu
 komu Eiríks í Borg og öttungja haus; v eitindi fóru á gæra
 vart við sig venju framur, sér í lagi sturðun á gæðsmum
 og féir adur að hafast illa við og dræpast. Hann þóttust þó
 samfordis um, að draugur ^{var} ~~var~~ Horninn uppi í ött Eiríks
 bónda, er varí orsökin að þessum og jmsum ^{áðrum}
 óþápsnum, svo sem heimilis óþíði, hjóna skilnadi og ófri-
 menstun í ástunálmum, enda fóru mi menn og að sjá draug-
 inu og var hann allad einu eins að úlliti eins og hann
 hafði veid í lifanda lífi. Hann var fyrst kall adur
 Skeerflóðsmóri, en síðan einnig Sels-móri, ystir að þóðs
 systurnar Salgerður og þuridur (formann), Einarsoctur
 Eiríks sonur frá Borg, fluttust að Öfra Seli. Móra-nafnið
 mun hann höfu fengid af móra andu úpsummi sem hann var í.
 Þeir, sem séð höfu Móra, mi í seinni tíð, segja þann

genginn uppi að þinginu og er það sígt að munda, þar
 sém hann mun nú vera fullur 140 ára að aldri eða
 20 árum eldri, en alment er talið að þess megin verði,
 enda hefur hann að litlu verid gittis nú í síðustu
 20-30 árum, en það halda menn að hann sé enn við
 lýði og hefur hann til skams tínu orðid varð (síðast
 1885-6) undan Konu öflugja Gírla í Borg, ýmist
 með því móti, að hann hefur ríðid húsinn allþýsmilega,
 þrennt svo að mómum í svefin, að við höfum hefur legid,
 brotíð og skemil ýmist í því og eld húsí, velt menn
 á. Vísavangi eða verid þeim til farar talona.

x (sjó 2 síðni affar)

Þá var síður þeirra mamma í nánd við Stokkseyri, er sjó
 stundid þar, að þeir svöfnu heim. Þjá sér um netur og þeng
 svo til skips áður en dagadi, svo húsulega, að þeir voru komnir
 til skips áður dagur var í lofti, því þá var verjulega réid, ef
 sjósdur var. Nú er tímulega hálfar stundar gangur réi
 þrannstverfium austur að Stokkseyri og verda þeir, sem til
 skips gangu þaðan, að fara yfir þrannsó, en yfir þann völd því
 að einu þrennt, að farid vori í þinginu þeim, sem áður eru nefnd.
 Þá þess að hefja þó þeirra. Þann því uppi þó snjallsetið í
 setjast klofvegu yfir um þren á milli ámi og lét löppimar
 laga nidur í vatnid. Menn sán því, þar hann sat í þinginu,
 þreygdu í hann þófi og gjóti, en það fór ávalt sömni leid
 til baka aftur og þá með einu meir áfli. Ýmist voru þeir,

er vildu fara vel að Móra og álitu heppilegra að gera þessum
 elsti meiri, með gjóttkaosti eða öðrum áreitningum og tóku þeir
 það ráð að reyna að klofa yfir hann eða klampa upp yfir
 hann, þar sem hann sat á þrjánum, en þegar þeir komu út á
 ána, tustladi hann svo í vatnum, að þeir urðu að hótta málum
 til sama lands, eða þá að þeim sýti svo fyrir augum, að þeir stíga
 fæti nán við þénu og duttu í ána og ef þeim vildi slíkt slýsn
 til, henti Móri sig í tali þeim og reyndi að kaffara þá. Enn voru
 það aðrir, sem tóku það ráð að lesa „Fávir voris“ síth yfir Móra
 eða fleggdu til hans Þassinsálmunnum eða Sturms hugvalkjum
 eða þá að þeir höfðu Krossmarka í hendinni og veifdu þeir að
 Móra, en hann steypti þeir engu, heldur lét hann eldglósingarnar
 og gneista flugið dýrja yfir þá svo þeir urðu hræddir og flýðu,
 eða leidu þess að dragur reyndi, þeir Móri sat aldrei lengur á
 þrjánum en þar til bjart var orðið, en fyrir þessum tafir mistu
 menn ándvitatá hlut sinn og vinnist það þoga veind tilgangur
 Móra með þeir að hefja för þeirra þarna við ána. Roks fundu
 menn ráðið sem dýpi til þess að Móri hetti að segja í þrjá-
 num: Þeir höfðu hann „Sturla“ sinn með sér austur að
 áni og svetta þeir sem í hönnu var yfir Móra; þetta var
 það einu sem hann hræddist og hetti þeir að segja í þrjá-
 num eftir það að þessir „Sturla“-her var sendur í móti hönnu
 en hann reyndi samt sem áður að gera hönnu ymsar glettur,
 s.d. með þeir að vill þeim eyn. Þogda fyrir þá tófsinni svo
 að þeir duttu og meiddu sig, eða þá að hann sethist í eldhúsi-

Stompinum hjó þeim, svo þ þeim fylti úr af þafi.

Þess var getið hér að frammi, að þórá munda þafa orðið vart nál. 1886. Það er náð hval í Stokkseyri og var einn maður af hverjum þá fenginn til að skera hvalinn og fela hvern þeirra skurðarhent. Einn morgun var ég seinn aftur að klæða mig, en hafði kvöldinn áður lagt fót minn í stól fram- undan rúmi mínu. Meðan ég er að binda í mig skóna, virðist mér eitthvort hreyfa sig í stólanum, en þess þá lítinn gaman þangað til ég stend upp og átla að ná í þessu sem ég hafði lagt í stólinum; sé ég þá að stólinn veltur um og að eitthvort sem á honum er, þýstur fram í bojarðyr. Eg hlæyp á eftir, lýks upp þórum svo þjótt sem ég get og sé þá eitthvert flykili þjóta á miðum mér vestur með bojarvöndinni. Þóttist ég þá sam- foddur um að þetta væri þórá og ég er samfoddur um það einn að það var hann, enda var hann að útliti alladæma eins og ég hafði lagt honum lýst áður og ég sé hann mjög vel, þess þessur úr var skinn, var alþjart af dozi. Eg sé hann þarna á mó- randu úþrumu, með barda stóra hattinn lofandi niður fyrir eyru, en handaða fótskít sé ég enginn. Eg hljóp á eftir honum, vestur með bojarvöndinni, svo hratt sem mér var met og dró hverti smá- nið samum með okkur, en þegar hann kom vestur fyrir harnid á þakvöndinni, hvarf hann mér, en þá kom í fasil í mér eins og öttingjinn Gvilkur í Þorj og sagði: „Hú, jó, jó, þú minnst í skítu veru að elta hann þórá þórá?“ „Jú“ sagði ég, „aðu ástu hann líka?“ „Ó-jó, hann er herra, elti langf frá“

skómmis sí arna", sagði maðurinn og við fengu um 700 elski
meira um þetta Jóhann. Samundson frá Fotli var sá, en sj. mott. Háfrandi þessir eru formann. (f.)

Þó margt mætti tala til frásagna um afiðsvertu þora,
er best að veltja sögunni að öðrum draugum sem uppi var sam-
lúnis þessum og gniðstæpt hafði samann við hann að selda,
eins og síðar mun sagt verða, en það var Móhúsa-Skotta.

Í "Stóraflóði" 9. janúar 1799, eyddist öðrum Ref-

Stokkum; stóð hann þar sem nú er Óseyrarnes sta nokkurn
vestar, á sandmel vestur við Ólvesó. Þar bjó maður sá,
er þóður hét, fadur Jóns rísa í Móhúsum og bjó Jón rísi
fyrr í Refstokki; er sagt að einhver atlingja hans hafi
úthýst skiltan nokkurn sem ~~er~~ vegna þessa hafi 500
orðið úti og þenjð aftur og fylgt Jóni. Hin var Kolbein Skotta,
og yfir að Jón flutti að Móhúsum í Stokkseyrar hverfi, spelti
hinn öllu fyrir þessum sem hún mátti, drap þú að, eðdi fyrir
þessum og öðrum. 500 neryngul var hún Jóni sjálfum, að hún
nagadi í sundur hverja sokkana eftir aða, leit í há sin-
arnar í þessum og át þveingina í skómmu hans. Var það í
almeli, að þó hann fór í nýja sokka að morgni, vöru þeir í
sundur að kveldi.

Einhverjumstími fór maður nokkur, er Tómas hét, frá Þórður-
koti í Eyraabakki, austur í Stokkseyrar hverfi, rétt fyrir Jólum,
til þess að kaup. Sér þar hangiketsbröf til hátíðarinnar og
lagði af stöð með það heimleiðis undir dagsetur. Morguninn
eftir fannst hann daadur, allur sundur loftur, blár og bláregur

x Ginnigda affast nefut Hásendaflöt. Selgendum, ann. hans var sýti þessir.

í höf nokkrum sta höfna, sem Arnhöfni ~~h~~,
 og er hann í fjórnum rétt fyrir vestan vestast
 bœinn í Stoflas eyrar hvefjum, Kadla, Ladi.

Alfaravægingum af og í Eyjarballeu liggur fyrir suman
 fjarnirad, fúa fadma frá Arnhöfna.

Þetta sama kvöld, sem Tómas fór að Kaupsa Meðid, þengju
 sveir menn, sem komu utan af Eyjarballeu, alfaravægingum fyrir
 suman fjarnirad og sánu þeir þá, að þeir er þeim virtist,
 too hundu vera að elta hvorn annan, hoppa og henda
 sig í loft upp þarna úti í Arnhöfna; en veittu þeir svo
 ekkri nánari athygli, en skömmu seinna um kvöldid hafði
 Tómas farið vestur í hvefjum, en orðid svo norðarlega
 fyrir, að hann leati í Arnhöfna og fékk þau aðdrif, er nú
 var frá sagt. Var alment álitid, að þeir og Skotta mundu hafa
 verið hundarnir, sem menn sánu og hefdu nú verið að ríða Tómas
 til sín með því að vinna í hornum, enda vidu nú svo magnaðir
 reimsleikar þar um stódir, að engum var fót að fara þar um,
 úr því hálf-rotkinn var í kvöldin og nú sánu menn ávalb
 þrjú dranguna í ferð saman; fór þeir fyrir þeim, þá Skotta og
 síðastur Tómas. Þau drápu þénad manna, en mest þó fyrir
 Tómi í Möhninum, enda fóto þeir að leiddast þetta svo, að
 hann faldi sér skylt að skera í leikinu og regna. Á þessa
 persuna vandadum af með einhverjum ráðum. Hann
 skrifadi þá viðskiptamanni sínum syston Tómi bændabragu-
 eyri í þyflvatejar þelastri, sem ord lék í, að vitri; ofu-

laugþ nafni sínu og band hannu. Þó tilkristlat; lét að
 komu af öllum heimleiknum í Dalokanum, sem hannur
 var farinn að standa alvarlegur stuggur af fyrir sig, öllum
 sínu og heraðsbúa.

Að lesnum, þegar Klaustur Jón^x - soo var hann Kallidur -
 kom að anstun, greiddi Jón ríki kommu hálf verðlaunin
 fyrir fram. Þ þeirri ferð kom Klaustur Jón þeim Skotku
 og Tomasi soo vel og róðilega fyrir, að þeirru hefur aldrei
 verið vart síðan. Segja sumir, að Klaustur Jón hafi
 farið með Skotku austur með sér og komið henni fyrir í
 Kottluggja, en nðri lá, að hún vori leinin að grandu báta-
 um sem þau voru fultk í yfir fjörva í Sandholafeyri, en
 þá hélt Klaustur Jón í skottid á henni, soo, að hún kom
 engum boöðnum við.

En af því að Klaustur Jón kom ekki Selsmora fyrir
 líku, vildi Jón ríki ekki greið. hannur hinn helming verð-
 launanna. Klaustur Jón kvaddi hoerzi hafa fundid Móra
 og mátti náguá sínu einu gilda hoad um hann vori, þar
 sem Móri vori hannur óviltkomandi og ott. hannur. Þrátt fyrir
 það lét Jón ríki Klaustur Jón engum skilding hafa framur
 fyrir þessi stöf og skildu þeir saupsáttir og voru ekki
 viðskiptavinir yfja frá því.

En það er frá Móra að segja, að hann hefur samitögna grund
 fyrir satid og eltri áttid sig beudin soo framstun hyn'skypar-
 böndum við Skotku, að hann þess vegna þeypti að leggja

^x Hannur var Magnússon

líf sitt við hennar; hann kom sér því í skip, er fór
 skeiðarferð nið í Þorlákshöfnu og dvaldist þar
 nokkru daga vegna bruns á Þaklvarn, en udrí
 var þvíi brúnnu að granda skipinu í Stokkseyrar-
 sundi, þá er það rendi inn hjá Sneylium, því sá er
 skipinu stýrt, fann að skipið var í stýrisveifina
 og þannig, lazt á stýrið, að skipið hefði í sönnu sveipan
 farið upp í Sneylium, ef hann (stjórnandiinn) hefði
 ekki skipið öfluglega í sveifina í móti, enda grun-
 aði hann að hann soti ekki inn við stýrið meðan
 þeir fóru inn í sundinn og var þó enginn snadur
 aftur í skipinu nema hann. Þegar þeir svo
 lentu skipinu, sáu allir sem í skipinu voru, hvar
 þvíi skautt upp í skutunum og skundadi upp
 frá nauðum.

— — — — —
 Einn ma. nefndi draug einn þar systri, sem lengi hefur
 verið við leiði og kalladur hefur verið, „Þaugstada draugur-
 inn“ eða „Draugurinn í Þaugstada Kaupsi“. Enginn þýkt
 hafu séð draug þessum, en menn eru þó marg-samtferðis
 um að hann hafi verið til og sé jafnvel til enn, enis og
 ídru menn sagt verða. Skal hann einnig hér að notkun
 getið.

Þvíi ^{vefnum} ~~vefnum~~ Þaugstadi rennur Þaugstada á til
 sjálfar. Ginn er verjulega lítill, en getur oft á vestrúnnu

orðid neðri ofar af vatna vöxtum að ofan eru sjófar-
 gangi að neðan. Vad er á ánni og fóru menn í þeirri ofri
 hana áður fyrrum; nú er þar góð og öflug hrábrú með
 steinsstöplum undir. Þangstada rjómabú er skammt frá
 brúnni og er áin alldeyja ^(þar) fyrir neðan. Fyrir vestan ána er
 sjófarbakkinn allhár og er hann einn nafni nefndur Þang-
 Stoda kaupur. Þar er svo undurfangur á smurum, að
 hver sá, er þangað hefur komid, þykir til eldri höfu komid
 í legruvi stað hér á landi og þeir ein einn sinni höfu komid
 á þennan stað, munu eldri komu svo á Þalabakk ^{ad smurkapi}, að
 þeir eldri fari austur á Þangstoda Kaup "hvert áid
 eftir annað, ef þeir ^{þafa þessu til og} eru þar í fenti, en þessi legruvi fer
 of á veturna. Smurur undir kaupinum, (svo er hann
 nefndur í sloplegu tali), er faran svo há, að fótt skerin
 fara þar í Kaf þó stórstraumfloð sé og mikil í sjónum;
 Það eru köttur Þangstoda grjóf og verpir þar mikil og
 krúu á smurum og selir liggja þar uppi á loyriskerj-
 umum; í löngum kringum, Þangstoda grjóf eru háir
 standklettur, sem vada má ut í um stórstraumfloð,
 og eru klettur þessir aðal-afsetur skarga og skinnu.
 Þú hefur það verið alment álitid í skarfurum sei vel
 en heyrði illa. Sí er síður skarfanna, að þeir eru oft
 í stórum höpnum saman, mátti svo legum skiptir og
 sí náttúra fylgir þeim, að þeir sofa nýgj fast og eru
 hræddir við þungid þangað vedur í skjónum; þeir þora

því etki að sofna allir í einu, en láta einu
skarfinn vaka haki í skerinni og hefja hann aldrei
augun of tunglun; en sá kalladur „vökuskarfur“.

Verdi hann fyrir einhverju ónódi, gangur vökuskarfurinn
svo hátt, að hinir skarfarinn vakna ^{við} og geta þeir þá
verjulega allir fórdad sér. Þeir sem fóru „að veida skarf“
(Sbr. mædurinn fór að veida skarf o.s. fr.), reyndu verjulega
að ná vökuskarfinum og drepa hann, áður en hinir skarf-
arinn gátu gefid hljóð af sér, og tóku ist þeim það, náðu
þeir öllum hinum.

Þú var það einhverjussinni, að þeir menn - að tilhindrun
utans úr Stokkseyrar hvefji - fóru á vetrarnóttu sinni, í
útsýnings-jeljaganzi, austur í Þauyafatagrjóti, að veida
skarf. Þó þeir voru augn vinnu, skiptu þeir þannig vörðum
með sér, að annar skyldi vada út í sker og ná skotfinnum, en
hinum átti að bíða við ós einu, sem á leidinni var og gjöra
veidmannið aðvart þegar fara vori konin og sjófarinn að falla
inn um ósinn. Áður en þeir hlutfudu um, hvor þeirka
skyldi vada og hotta á, að fara út í skerid, bundu þeir
það fastindlunum með sér, að hvor sá er hinu soeki, skyldi
fá hefud og hana grimmislega. Þú fer annar þeirra út í skerid
og vand að „skrida“ í fjörum fötunum“ langan veg af einu sker-
inu í annað og stáð á lofti vökuskarfinum og síðan allinn
hinum, en dvaldist langur við það en hann otlastist til,
endur vand mædurinn við ósinn, en í stað þess að gera honum

advart í Lúsa, labbaði hann í land og lét hinn eiga sig,
enda drukknaði hann í óvinnu um nóttina.

Erna og lof þeru náð fyrir gætu þann aftur og hefði sín
í hinni ótrúa lífveru sínum svo, að hann misti náð y rann
og vand vitstola upp frá því. En svo vand þetta hannamer
draugur, að hann þrátt og aft vilti menn af alfaru veigum
út í Grjóti, svo, að ymist báru þeir þar þeim síu eða kom-
ust þaðan við íslan leik, niðj illa til reika, Kaldir í höndum
og fötum, bláir og blóðugir. Stefur óttum þeim sem fyrir slé-
nu hratsningum hafa orðid, vorid samu nu þad, að þeir
hafi orðid fyrir einhverjum óstíljaulegu undarlegum áhrifum,
sem elki sé nut að lýsa: Þeir hafi t.d. vitad hvar vegurinn
var og jafnvel séð hann, en ómögulegu gætu haldid hann og
því veid þannir að villast um Grjóti áður en þá vardi eða
þeir vitad af; þeir hafi orðid haddir og því dottið í öðru
hvoru spori og stímar þá jafnvel druid í þeim eða sandryll
fólt augu, eyru, munu og nef svo, þeim hafi loyid við höfnum.
Þeir hafi séð linnu, og reynt að fordast þau, en elki gætu við
sig náðid og elki vitad fyrir til en þeir voru þannir að vada
sjóinn, stundum upp undir höndur. Stundum hafi þeir
fundid best, stígid í baki og vinnad, að þeir voru ís allri
kattu, en þá hafi hetturinn þotid með sig út í einhverja
áferma og stílid og þar eftir. Erna náðid hafi veid
að koma sér fyrir uppi á einhverjum skerum og regna að
halda sér þar und og bída þess, að dagadi, en þad hafi

opt verid þyngr þá þrautis, að hreyfa sig hvergi
og að láta stöðugt í sig þá af því, sem þeir þá sáu og
heyrdu í Kringum síg.

Það er löngu fyrir minni allra minilifandi manna, að
þessa draugs varð þá vart í fyrstu, en síðast varð hans
vart hausti 1904, og var hann þá nærri búinn að drepa
mann einn í Stokkseyri, er Jon Eiríksson Jóhannsson
(frá Skofu) Jónssonar þá móts í Raudsvit) heitir, og lá
hann í Káli og óþannilænu leugi þann vetur. Er
Jon Eiríksson þessi kraustmanni mikill, stiltur madur og
götinn. En svo stóð í því, að hann komst í lori við draug
þennan, að hann fór nu Hvaldísu að fylgja manni austan
úr Gaulverjabajar hvefji og fór hann með honum í bjóttu
og göðu veldi, en all miklu fösti, austur fyrir Þang-
stada á þegar hann stóð við mannum var farið af
dimmu, enda komið fram gólu dögum og fór hann brátt
að villast. Því var hann að vada í sjósta í vatni, stundum
varð honum svo dimmt fyrir augum, að hann sá ekkert handa
sinnu skil, aðra stundina sigraði hann svo mikill söfn,
að hann gat næmst heldur sér vakaði. Dóttir varð
því löng og komst hann lokt hain til sín nu morguninn,
skadlega Kálinn í höndum og fötum. Í Stokkseyrar-
hvefjum var þá lifandi gömul kona, er þeir hét,
Sjundur dóttir, kona Magnúsar Kristjánssonar sonar mor-
móna og smids í Högðum. Herling þessi þótti

Kenna margt fyrir sér - sem að verður vitað síðar - og
 var mjög handleggin drangum, enda máður henni á einum
 af nákomnum skyldmönnum Eiríks í Borg, Þóðuv-
 sonar sonur Þuridar formanns. - Þuridar gæmdu í
 litgöðnum var þegar vitjad, jafwel áðrenn nokkur
 tókur var sóttur, til þess að domanna veikindi Jón Eiríks
 Jóhannssonar og það hún óhitað þann ierstund upp um
 þetta mál, að enginn efis góti leikið í því, að Jón Eiríks
 Jóhannsson hefði við drang fengist, að vísu gamlan og
 svo elli hrúsan, að hann hefði nannast getað komið
 svo hrústum manni fyrir, en ákaflega ielkyrjadan
 sjódrang, sem á yngri draugs-árum sínum hefði velgð
 mörgum undir yngum. Síðan var tókur sóttur (Ás-
 geir í Þróndal) og hafði hann ekkert látið uppi um or-
 sakin mánsenda Jóns Eiríks, að eitt bændi um sár
 hans, enda var ekkert álitid að hans upplýsinga fæfði
 með um þetta, þar sem þóð voru þegar fengnar hjá
 Þuridi gomlu í litgöðnum.

Einn mætti selja fleiri drauga, svo sem Þjóðskola-
 drauginn, Ólufgerdisdrauginn, Kólavalla drauginn, Kof-
 ferju-útbovidinn, Þarmanes drauginn, draugurinn í
 Skollhól, Tradarholtsseli og víðar, en með því að
 þetta eru engir merkis-eda aflefs-draugar, sem
 neith veruleg skaf liggur eftir, nofir að eitt að svimm-
 ast í nafu þeirra og loks drepa í nokkur helgum

ofiatrði þess höfðingjans í öllu þessu draugu
lídi sem frógastrur hefur orðid þeirra allra, að
þú leyfti að ofisaga hans — að mestu orðrétu við
þá sem hás seyr — hefur birst á prenti (í Sjóðs.
Sins Þorkelssonar, eftir handriti frá mér) og margt mun
hann veid orðit þ. í m. af ennu minna skáldi en
Eírni Thomsen — en það er:

Rannakots-eda Stokks eyrar-straumurinn.

Það var kvöld eitt (29. marz) í miðri vetrarveitðinni
1892: Stokkseyri, að menn ætluðu að fara að hálfa
sjóveidinni. Þóttu búðarmenn alls 10, allir á beygla
aldri, hvarstir menn og hvergi verkis. Sigurdur
Hinnelsson bóndi í Rannakoti var formaður þeirra,
xodinn og skenkilögur maður. Var það oft vandi
hans að dvelja hjá hásetum sínum úti í verbið fram-
eftir kvöldinn, þegar laudlögudagar voru, og strafa við
þá og skeggjasta, og soo var þetta kvöld, að þinn doaldi
í búið úti allt fram til þess að foor stunder voru til
miðnattis. Þegar formaður fór, lokudu hásetar búið-
inni, en allt þaujat til hafti þeinn eigi veid lokat,
heldur loyd aftur, og blakti þuud í hálfa gatt min
kveldid. Þessi var soo þarid, að það var eitt hio
verofa, ris mikid í lofti, rok og regn af hafi, dinn úti
og gurlast min að litast; hafti vedur far þetta haldid
þá min þuud, hálfa manid eda lengur. Vison búdar-

deyr til hafs. Þessi þingur var svo hálkud í túsúnum,
 að þingi ríms stóðu undir austur hlið kenningar náms
 þau lengd kenningar gæfhlada í milli. Ad vestan-
 verdu voru fót ríms og skot ríms af, sem túsúnum
 geymdu í gnis leyp dót sitt, skinn hloti, beittu lóðar-
 leypa af annað þesskonar. Þeir menn sváfu í hverju rími.

Eftir að formáður var farinn, fóru túsúnum að sofa,
 allir nema tveir, Eyjólfur Ófeigsson frá Felli (ní í Reykj-
 vík) og Þvar Geirsson frá Þúrfelli (ní í Krísuvík).
 Lágu þeir vakandi og fótudu samann um hrið. En elsti
 leidd í tungu áður en þeir fóku eftir þeir, að einn af fé-
 lojnum þeirra fór að loka illa í soffi og mulu heldur
 óskemtiliga. Þetta þeir félojnum þá í heug, þótt
 þess flóðs-móri ríms ní Korrinn að ónada þá. Þeir vóðu
 mannum þegar í stad, og spáudu hann, hvað hann hefði
 dr eynt. Hann kvad sig elskert dr eynt hafa, en kvaddi
 hafa vóðid fyrir ein hverjum undarlegum ófógnedi.

En áður en hann er túsúnum að tala út, verður annar maður
 í túsúnum fyrir him sama og veinar hann eyndarlega. Þer
 þeim félojnum ní elsti að litast í blíkuna og Reykj-
 ljós og litast um og fara að róta um þetta fram og aftur.
 Eyjólfur Ófeigsson lá í mið rími að austan megin í tús-
 úmi og hófði á mann þann er svaf vestan megin við
 dyra gæfhladi; var sá maður settur uppi í rími sínu,
 hélt á bankunum í heu dinn og stóði að fara að tala